

הסטרטגייה: לפרק את האיום היראני שנבנה סביב ישראל

written by מאיר בן שבת | 15.10.2024

"מבצע ' מבול אל-אקצא'" החיזיר את המשטר הציוני 70 שנים לאחר מכן" התרברב השבוע מנהיג איראן - עלי חמינאי במלואות שנה לטבח ה-10/7. בעודו מציין זאת בעברית, עסוק שר הנפט שלו בויסות המיליות ומתקני האחסון שבמסוף האי חארל', מחשש שיתוקפו על ידי ישראל.

במבט איראני מפוכח על התמונה הרחבה של האזור, בחלוּף שנה למלחמה, הולכת ומתחדדת בטהראן ההבנה כי רשות אירוגני הפרוקסי שהיא טוודה נגד ישראל הולכת ונפרמת. גם אם עדין אין לכך ביוטי פומבי, יש להניח שבמסדרונות הממשלה כבר נשמעות תהיות באשר לאסטרטגייה זו. התמונה האיראנית מאבדת שתי הזרועות שבנה בגבולותיה של ישראל. זרוע נוספת שלו ז בתימן ז משלהמת אף היא מחיר כבד.

יתרה מכך, אירוגני הפרוקסי הפכו להיות סוכני השיווק השלילי של איראן. במטרה התיכון ולא רק בו מת חדדת ההכרה כי לכל מקום שאליו הגיעו האיראנים הם הביאו עימם הרס וחורבן. לבנון, עיראק, תימן ממשיכות לספק עדויות לכך.

ומעל כל, אירוגני הפרוקסי שנבנו על ידי איראן כדי לפרט אותה מעימות ישיר עם אויביה מסבכים אותה בכך. אמנם היא מתאימה להבהיר כי התקפותיה הישירות נעשות בתגובה לפגיעה דזוקה בריבונותה או באנשיה ואין מהוות חלק מאירועי הלחימה של אירוגני הפרוקסי, אך ההגדרות המעודנות הללו נבעלות בעשן הסמיך של המלחמה. בערבוביה שנוצרה בין השולחים לשולוחיה ובמיוחד כאשר ההנחיות, הנשק, והימון ממשיכים למתוח קו ישיר שמחבר ביניהם. איראן שלא רצתה להיות מעורבתה במלחמה ישירה, מוצאת עצמה נגררת לתרחיש זהה, כאשר ציפורניה קוטומות וכשהתמכה האמריקנית בישראל אינה מוטלת בספק.

מנקודת מבטה של ישראל גם שהיא נגררת למלחמה זו ולא יזמה אותה, התכליית האסטרטגייה שלה היא לפרק את האיום שאיראן יצרה סביבו, להחילש ע"י כך גם את איראן ואת משטרת ולנצל את הנسبות כדי לקדם מהלכים לבליימת תכנית הגרעין.

עמידות ותייחסום

התקפת הטילים האיראנית על ישראל מחייבת תגובה. אם היא לא תשלם מחיר משמעותי על כך, יוכל לעליה להפוך התקפות אלה לדפוס פעולה קבוע ולהעלות את הרף, פעם אחר פעם. יחד עם זאת, ישראל לא צריכה להיחזק בתגובה. נכוון למרוט את עצבי האיראנים בהמתנה דרכוה, לתת לリアל האיראני להמשיך להתרסק ולאפשר את התגברות הביקורת הפנימית על המשטר. הרף הבדלי הגישות נכוון להגיע לאותם עקרוניים עם האמריקנים באופן שלא יכבל את ידינו. במישור

הפומבי [¶] אין צורך לנדרב מידע או רמזות על המטרות, היעדים, השיקולים או לוח-הזמן. אמירותו של שר הביטחון [¶] יואב גלנט לפיה התקיפה באיראן תהיה "קטנית, מדוקת וمفטיעה. הם לא יבינו מה קרה ואיך" משרותה היטב את הגישה הנידרשת. להותיר עמיות, להתכוון לתרחישי מנעה או תגובה, להתנהל בתחכום ולהשאיר למשים לדבר בעד עצם.

לפרק את חיזבאללה מנסקו

המטרה המוצהרת העיקרית לפועלות צה"ל לבנון היא לאפשר את חזרתם של תושבי הצפון לבתייהם בבטחה. כדי להשיג זאת נידרשים שלושה תנאים: הראשון: הסרת איום הפלישה לשטח ישראל- השגתו מחייבת להבטיח שלא יהיו למרחב הגבול מנהרות או כוחות של חיזבאללה. השני- הסרת איום ירי הנ"ט לעבר ישראל משטח לבנון. לשם כך, נדרשת דחיקתם של כוחות חיזבאללה אל מחוץ לטווח האיים. התנאי השלישי הוא יכולת לשמור לאורך זמן את המצב החדש. הדרך האופטימלית להשיג זאת היא ע"י יצרת אזור חיז' בדרום לבנון, ריק מאדם ונตอน לשיליטה - בຕצפית ובאש [¶] על ידי ישראל. מודל "אזור חיז'" אינו ייחודי למקרה של ישראל. בעשור האחרון תורכיה יקרה אזור צזה בצפון סוריה כדי להגן על עצמה. העולם עבר על כך לסדר היום.

הישג הכספי של צה"ל בלחימה בחיזבאללה עד כה, מגדיל את מרחב התימרון המדיני באשר לתנאים ליום שאחרי. מבחינתה של ישראל, היעדים החשובים ביותר שלהם יש לשאוף הם פירוק חיזבאללה מנסקו ויצירת הסדרי ביטחון שימנוו את התחששותו מחדש. יעדים אלה עולים בחשיבותם גם על הרעונות לייצב את השלטון ולהשפיע על הרכבו.

למה הוא עדין כאן?

בנאום שנשא במלואת שנה לטבח ה-10/7 הפליג חאלד משעל בהישגיו של "מבול אל-אקצא". "הקרב הזה השיג בשנה אחת את מה ששנים לא יכלו להביא, אפילו דעת הקהל הציונית איבדה אמון בעצמה". הוא קרא לפתח "חזיתות נוספת למלחמה באויב". ידיה של מערכת הביטחון הישראלית אמ衲 מלאות עבודה, אך נדמה כי ארכי-מחבל זה ראוי להשתבץ במקום גבוה יותר בראשימת עדיה.

לנצח תאכל חרב

מלחמת יום הכיפורים עזעה את ישראל מהמסד לטפחות. תחת ביטחה מופרצת באו פיקפוקים. הביטחון העצמי התערער. פתע עלו שאלות שנדחו במשך הזמן: **הlude נחיה על חרבנו? (זאב שיף, "רעדת אדמה באוקטובר", 239).**

51 שנים אחרי, שאלת זו ממשיכה לנקר בנו. לא נוכל לנבא את העתיד הרחוק. באשר לטווח הנראה לעין- אין לנו ברירה אלא לנצח!